

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

‘Ο Λουκιανός αγαπούσε τρελλά τη Μαρία κ’ η Μαρία τὸ Λουκιανό.

‘Αλλά οὔτε ἡ Μαρία τόλμησε ποτὲ νὰ φανερώσῃ τὴν ἀγάτῃ της στὸ Λουκιανό, οὔτε ὁ Λουκιανός τὴ δική του στὴ Μαρία.

Γιὰτὶ ἡ Μαρία ἦταν παντρεμένη κ’ ὅσο κ’ ἂν ἦταν ἐρωτευμένη μαζὺ του, δὲν τολμοῦσε νὰ προδοσθῇ τὸ σύζυγό της.

— «Γιατὶ, Θεέ μου, ἔλεγε συχνά, νὰ μὴ γνωρίζω τὸ Λουκιανό ὅταν ἦμον ἐλευθεροί; Μὲ πόση περηφάνεια θὰ τὸν ἔδινα ὅλη τὴν ἀγνὴ καὶ φλογερὴ μου ὑπαρξί!... Τὸν ἀγαπῶ τόσο, κ’ ὅμως δὲν θέλω νὰ μολῶντο τὴν ἀγάτῃ μου μὲ τὴν προδοσίᾳ καὶ τὴν ὑποκρισίᾳ πρὸς τὸν ἄνδρα μου...».

Φτωχὴ Μαρία!... Τὴν πάντρεψαν οἱ γονεῖς της, ὅταν ἦταν ἀκόμα πολὺ μαζὺ κ’ ἦσαν ἄνθρωποι πολὺ μεγαλειτέρου της.

Πῶς ἦταν δυνατὸν λαλοῦν νὰ τὸν ἀγάτῃσῃ μ’ ἔρωτα; Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της ἀγάτῃσῃ τὸ Λουκιανό.

Κι’ ὁ Λουκιανός ὅσο κ’ ἂν τὴν ἀγαποῦσε, βλέποντάς τὴν τόσο ὑπερήφανη καὶ ἐπιφιλικάκη, δὲν μποροῦσε νὰ τὴς ἐκφράσῃ οὔτε μ’ ἓνα λόγο τὴν ἀγάτῃ του.

Πόσες φορές ἡ Μαρία χαμήλωνε τὰ μάτια της μπροστὰ στὸ φλογερὸ βλέμμα τοῦ Λουκιανού, σὰν νὰ φοβόταν μήπως μὲ μιὰ τῆς ματιὰ φανερώσῃ τὴν ἐρωτικὴ φωτιὰ ποὺ ἔκανε καὶ μέσα στὴ δική της ψυχὴ!

Πολλὲς φορές πάλι, ὅταν μάθαινε ὅτι ὁ Λουκιανός πρόκειται νὰ πάῃ σὲ μιὰ συναναστροφὴ ἢ σ’ ἓνα χορὸ, ἡ Μαρία ἔβρισκε κάποια πρόφασιν πρὸς τὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ μὴν πάῃ, γιὰ νὰ μὴν τὸν δῆ, καὶ νὰ μὴν προδοσθῇ τὸ μυστικὸ της...

‘Ο ἄνδρος της ἄλλοστε ἦταν ἀρκετὰ ζηλόφυλος καὶ ζήτοσε κ’ αὐτὸς ἀφορμὲς γιὰ νὰ μὴ πολυβγάλῃ ἢ γυναικίαν τὸν σπὸν κόσμου.

‘Ηταν ἓνας ἄνθρωπος ἰδιότροπος κ’ ἀρκετὰ ὑποχωρητικὸς, ἀλλ’ ἀγαποῦσε τὴ Μαρία. Τῆς παραχοροῦσε ἄφθονα χημάτια —γιατὶ ἦταν κ’ ἀρκετὰ πλούσιος— γιὰ ν’ ἀγοράζῃ ὅτι θέλει καὶ νὰ κιντῆ καὶ τὴν ὑγείᾳ της, ποὺ δὲν ἦταν τόσο καλὴ.

‘Ενα φθινόπωρο μάλιστα, ἡ ἀδυναμία της Μαρίας εἶχε τόσο μεγαλώσει, ὥστε ὁ γιατὸς της συστήσε νὰ πάῃ σὲ κανένα μέρος μακρινὸ, νὰ περάσῃ πολλὴ θάλασσα καὶ νὰ μείνῃ τὸ χειμῶνα σὲ χώρα θερμῆ.

‘Ο ἄνδρος της φοβήθηκε κ’ ἀποφάσισε νὰ τὴν στείλῃ στὴν Αἴγυπτο, σὲ μιὰ μακρινὴν του θεῖα. Αὐτὸς εἶχε πολλὲς ὑποθέσεις ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ καὶ δὲν ὑποτοῦσε νὰ ταξιδεύῃ μαζὺ της.

‘Ετοὶ ἡ Μαρία ἔφυγε μόνῃ της.

‘Αποχωρετώντας τὴν ὁ ἄνδρας της, τῆς ἔκανε χίλιες συστάσεις, νὰ προσέχῃ τὴν ὑγείᾳ της, νὰ τοῦ γράφῃ συχνά, νὰ μὴ τὸν ξεχάσῃ οὔτε στιγμή.

Τὴν ἀνοίξῃ, θὰ πῆγαινε νὰ τὴν πάρῃ νὰ γυρίσῃν μαζὺ στὸ Παρίσι.

‘Η Μαρία πρὸς τὸν θεωροῦσε κατὰ βάθος ἓνα μεγάλο παιδί, τὸν φίλησε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε πὸς θὰ τηροῦσε ὅλες τῆς παραγγελίες του.

Κατὰ βάθος ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένη, γιατί θὰ ἦταν τώρα ἐλευθερὴ νὰ σκέπτεται νύχτα καὶ μέρα μόνον τὸν Λουκιανό! ‘Εφαινε παύσιμονας μαζὺ της, σὰν ἓνα κοριτσάκι καὶ ἄραστο γιὰ τοὺς ἄλλους θησαυροὺς, τὴν ἀνάμνησι του.

Νὰ τώρα μόνῃ της στὸ κατὰστρομα, μ’ ἓνα μπουκέτο χουσανάνθεμν στὸ χέρι.

Μὰ δὲν ὀνειρευότανε λοιπόν; Αὐτὸς ἐκεῖ, κάτω στὸ κατὰστρομα τοῦ πλοίου, ποὺ τὴν κόνταξε ἐκπαιτικὸς ἀπὸ μακριά, ἦταν πράγματι ὁ Λουκιανός;

Μιὰ χαρὰ κ’ ἓνας τρόμος συγχρόνως τὴν κυρίεψε.

Ναί, ἦταν πραγματικὰ ὁ Λουκιανός, ὁ ὁπίσος, βλέποντας ὅτι ἡ Μαρία τὸν ἀντελήφθη ἔτρεξε κοντά της, τὴ χαρῆθηκε καὶ τῆς εἶπε ὅτι πῆγαινε κ’ αὐτὸς στὴν Αἴγυπτο γιὰ ὑποθέσεις του.

‘Η Μαρία τοῦ ἀπάντησε μὲ λίγα τυπικὰ λόγια.

Δὲν βάσταξε ὅμως καὶ πρόθεσε :

— Παράξενη σήμπτωσης, νὰ φύγετε κ’ ἐσεῖς τὴν ἴδια μέρα μ’ ἐμένα γιὰ τὴν Αἴγυπτο!...

— Σὰς βεβαίω, κυρία μου, ἀπάντησε ὁ Λουκιανός, ὅτι δὲν ἔνεπαρὰ μιὰ σήμπτωσης.

‘Οχι, δὲν φανόταν νὰ λήθῃ ψέσματα ὁ Λουκιανός. Τὰ μάτια του, ἡ φυσιογνωμία του ὅλη, ἐξέφραζαν ἀπόλυτὴν εὐλικρίνεια.

Καὶ ἡ Μαρία σκέφθηκε :

— «Ἡ Μοῖρα μᾶς στρώγει τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλο. Βοήθησέ με, Θεέ μου, νὰ εἶμαι γενναία, σὰν πάντα!...».

Μίλησαν γιὰ κάποιο ὄρα γιὰ διάφορα πράγματα. Μόνον γιὰ τὸ κυριότερο, γιὰ ὅτι ἔκρυβε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο στὴν καρδίᾳ του, δὲν εἶπαν τίμιὰ τίποτε.

Μὰ ἔξαρνα, σιγά—σιγά, μιὰ οὐχίλη ἄρχισε ν’ ἀκλόνηται γύρω σ’ ὅλη τὴ θάλασσα. Ὁ ἐπιβάτης ἔτρεχαν νὰ κατέβουν κάτω, γιὰ ν’ ἀποφύγουν τὴν ἱερασίᾳ...

Σὲ λίγο κ’ ὁ Λουκιανός μὲ τὴ Μαρία κατέβησαν στὴς καμπίνες τους.

Χωρίστηκαν μὲ μιὰ τυπικὴ καληνύχτα.

Μὰ ὅταν ὁ καθένας βοήθησε μόνος, ἐννοίωσαν ἓνα παράξενο προσήθημα. Μιὰ ἀόρατὴ μυστηριώδης δύναμις ἤθελε νὰ τοὺς ἐνωσῃ, παρ’ ὅλους τοὺς διαταγμούς καὶ τὴν ἀντίστασίν τους...

‘Ηταν κοντὰ τὰ ξημερώματα.

‘Ενα φοβερὸ τράνταγμα κλόνησε ὅλο τὸ πλοίο. Κρανήγες τρέμον καὶ ξερονητὰ ἀκούγοντοσαν.

‘Η Μαρία κ’ ὁ Λουκιανός βγήκαν ἀπ’ τῆς καμπίνες τους καὶ κατ’ὄρθωσαν ν’ ἀνέβουν στὸ κατὰστρομα.

Τὶ εἶχε συμβεῖ; ‘Η οὐχίλη εἶχε γίνει πολὺ πνευὴ καὶ τὸ πλοίο συγχροῦστηκε μ’ ἓνα ἄλλο.

‘Ενα τρομερὸ ὄχημα ἀνοίχτηκε στὰ πλευρὰ του. Εἶχε γεμισθὴ νερὰ, καὶ σὲ λίγο θὰ βυθίζοταν!

Μέσα σ’ ἓνα φοβερὸ κ’ ἀγωνιώδη πανικό, καθένας προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του. Οἱ ναυτεὶς γρήγορα—γρήγορα κατέβησαν τῆς βάρκες, μὴ δὲν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ χωρίσῃν ὅλον τὸν κόσμου.

‘Η Μαρία ἀναυσε τὸ Λουκιανό γιὰ τὴ φωνάζῃ. Μέσα στὸν πνευὸ πέλο τοῦ οὐχίλης δὲν μποροῦσε νὰ τὸν διακρίνῃ καλά, μὰ κατ’ὄρθωσε νὰ πάῃ κοντά του. ‘Εκείνος τὴν πῆρε ἀπ’ τὸ χέρι.

— Μαριὰ, τῆς εἶπε μ’ ἀγωνία, κάμει γρήγορα, πρέπει νὰ μῆτῃ σὲ μιὰ βάρκα.

‘Η Μαρία ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Κι’ ἐσύ; τὸν ρώτησε.

— Δὲν ξέρω τί θὰ γίνω ἐγώ. ‘Εσύ ὅμως, ἐσύ Μαρία, πρέπει νὰ σωθῆς.

‘Η Μαρία τὸν ἔσφιξε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά της. Τὸ πλοίο βυθίζοτανε ὀλοένα.

‘Ο Λουκιανός θέλησε νὰ τὴν σῆῃ πρὸς τῆς βάρκες, μὰ ἐκείνη κόλλησε τὰ χεῖλιά της στὰ χεῖλιά του καὶ τοῦ εἶπε, φιλώντας τὸν ἀπελπισμένα :

— Λουκιανέ, σ’ ἀγαπῶ!... Μπορὸν νὰ σοῦ τὸ πῶ τώρα ποὺ βρισκόμαστε μπροστὰ στὸ θάνατο. Τώρα εἶμαι περὶ ἐντελῶς δική σου, χωρὶς νὰ μὲ δένῃ τίποτε περὶ μὲ τὸν κόσμου... Σ’ ἀγαποῦσα πάντα... Σ’ ἀγαπῶ, σ’ ἀγαπῶ, Λουκιανέ!...

— Κι’ ἐγώ, εἶπε ὁ Λουκιανός, φιλώντας τὴν στὸ στόμα, κ’ ἐγὼ σ’ ἀγαπῶ, Μαρία!... Σ’ ἀγαποῦσα πάντα κ’ ἐγὼ καὶ θὰ σ’ ἀγαπῶ καὶ στὸν ἄλλο κόσμου ποὺ πῆγαινομε τώρα...

‘Ενας ἀπίστος τριγμὸς ἀκούστηκε. Τὸ πλοίο ἔγειρε ἀκόμα περισσότερο. Τὰ νερὰ τοῦ κυκλοῦσαν ἀπὸ παντοῦ. ‘Η θάλασσα ἄρριξε γύρω τους καὶ μωχίζεξε λυσσαλέην, καταπνιγνόντάς το σιγά—σιγά...

‘Ο Λουκιανός ἔσφιξε μ’ ἀπελπισία τὴ Μαρία στὸ στήθος του.

— Μαρία, γίνεκαί μου ἀγάτῃ, φίλησέ με...

Τὰ χεῖλιά τους ἐνώθησαν. Κι’ ἔτσι ἀγκαλιασμένοι παρασθῆθηκαν στὴς φοιτονησασμένης θάλασσας τ’ ἀνήμα βάθην!...

G. LEPREUVE

Νὰ τώρα, μόνῃ στὸ κατὰστρομα, μ’ ἓνα μπουκέτο χουσανάνθεμα στὸ χέρι...